

„Eliodus” – un cuvânt care la prima vedere pare a duce spre Eliade, sau poate spre Iliada, sau poate spre o stea din mitologia greacă, căci așa a și fost lăsat să se înfiripeze.

În realitate, el este o însumare energetică divină a cuvintelor înalțătoare din vechiul Babilon, unde EL înseamnă zeu, ELI – zeul meu, iar ELIO – măreț, litera D extrasă fiind din Iliada și de la cercetătorul în istoria religiilor, Mircea Eliade, iar finalul –US, are o tentă latină pentru a-i da o formă acustică.

Într-o altă ordine de idei, într-o altă accepțiune, „Eliodus” este steaua divină care vrea să însumeze cea mai pură formă a credințelor antice spre a purta, cu ajutorul zeilor, bătălii editoriale mistice și enigmatice.

„Al 4-lea Fir” vrea să deschidă porțile cercetărilor și analizelor psiho-socio-politice prin prisma logicii și a raționamentului uman.

Emanuel Peterliceanu

Al 4-lea Fir

PREFAȚĂ
PROF. DR. IOAN GHERGHEL

POSTFAȚĂ
GHEORGHE PÂRJA

Emanuel Peterliceanu s-a născut la Baia Mare în 1978.

Este absolvent al Universității De La Salle, Manila, Filipine, departamentul de studii al limbii engleze (1997). În 2005 devine absolvent al Facultății de Istorie Bagdad, Irak, iar în 2009 al Institutului Diplomatic Român. Începând cu anul 2010 studiază diverse metode de dezvoltare personală și coaching, practicate de marii inițiatori ai curentului actual de emancipare spirituală, printre care Michael Bernard Beckwith, Neale Donald Walsch, Pamela Oslie, Donna Eden, Gabor Maté, Hesu Whitten, Robert Waghamare.

În mediul editorial a debutat în anul 2013 cu volumul „Noul Orient Mijlociu. Între primăvara arabă și haosul constructiv”, fiind coautor, alături de regretatul ambasador Dumitru Chican, iar în 2014, apare primul său volum de autor cu titlul „Istoria relațiilor diplomatice româno-arabe”, care s-a bucurat de un real succes în mediul diplomatic și academic.

În plan jurnalistic publică o serie de articole pe tematică socio-politică.

Actualul volum, „Al 4-lea Fir”, vine ca o culegere a ideilor cu care muza l-a inspirat, dând naștere astfel primului titlu editorial al colecției „Eliodus”.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETERLICEANU, EMANUEL**

Al 4-lea Fir / Emanuel Peterliceanu ; pref.: prof. dr. Ioan Gherghel ; postf.: Gheorghe Pârja. - Baia Mare : Proema, 2023

ISBN 978-606-036-041-4

I. Gherghel, Ioan (pref.)

II. Pârja, Gheorghe (postf.)

316

32

CUPRINS

PREFAȚĂ	9
PARTEA I.	
CINE SE ȘTIE, ȘTIE!	13
Toxicitatea pozitivă	15
Oglindirea	18
Suflete răscolite..	20
Etichetarea..	22
Ceasul deșteptător	24
Încrederea	26
Legea atracției	28
Dragostea de sine..	31
Trauma	34
Emoții sub preș..	38
Inconștientul	40
Cauză și efect	43
Eu sunt suficient	45
Coaching.	47
Știința vs spiritualitate..	49
Robotul	52
Pledoarie pentru lectură	54
Imaginația	56
Responsabilizarea	58
Cunoașterea de sine	61
Dă-ți valoare	63
Ruga	64
Semne difuze	66

Toxicitatea pozitivă

De aproape un deceniu lumea e preocupată, pe lângă multe alte treburi și de o pozitivare exacerbată.

Mediul online abundă în postări și meme-uri care mai de care mai pozitive, mai sfătoase. Se pare că suntem în era curentului pozitiv. Vibrația, starea fiecăruia trebuie să fie respectată că de nu, ești alungat. Aș putea spune că devii chiar excomunicat dacă îndrăznești să te plângi că ai necazuri și că ai o viață grea.

Toată lumea e sfătoasă și toți știu ce trebuie făcut ca să avem ce ne trebuie pe masă. Toți știu psihologie și filozofie. A spune ce te doare, pare ca o încălcare a unor moravuri și discipline.

– Păi ce!? Tu nu știi că trebuie să gândești pozitiv!?

– Tu nu știi că precum gândești așa trăiești!?

A ce sună asta? A ajutor? Sau a sfadă?

Nu se poate afirma că trăim într-o eră pozitivă, ci într-o eră cu toxicitate pozitivă nemiloasă și chiar nesimțită.

A crede că un citat, un verset va rezolva problema este cel puțin ignorant, dacă nu chiar imbecil. Oameni cu studii avansate încearcă de milenii să rezolve problema suferinței umane și vine un internaut cu capul plin de citate cu soluții inovatoare.

Pot desigur înțelege compasiunea, o pot chiar recunoaște, dar consider asta ca fiind bravură, chiar o modalitate de acoperire a unei banale și simple frustrări, a unor lipsuri intelectuale și de afirmare.

Reproducerea unor versete, a unor citate,
nu te scapă de vechea carte,
dacă dorința ta e să avansezi în societate.

Dar noua generație vrea să epateze, să arate că poate trece peste carte, peste veșnicile experiențe de viață.

Dintr-o dată,
așa pe nevăzute și nepusă masa,

vine un internaut,
un plictisit al vremii, un tânăr deabusolat
să-mi dea mie sfaturi despre nemurire,
când eu trecut-am și „văzut-am moartea acum mii de ani
în vitejie”.

Da! Sunt vremuri de o pozitivare toxică, așa cum zice
noua terminologie. Suntem supuși unor vremuri, timpuri, în
care ți se închide gura cu un citat. Nici nu ai voie să-ți exprimi
sentimentele că ești aruncat în groapa uitării celor nașpa.

Ne renegăm sentimentele și punem o mască fericită ca
să nu supărăm pe aceia care au zâmbetul pe buze. Nici nu
mai avem sentimente, avem doar strategii de pozitivare. De
parcă soluționarea ar veni dacă-ți negi firea și problema care
te apasă.

Devine social interzis orice formă de neoptimism

Și este catalogat nepotism,

iar tu ești alungat,

de societate evitat

doar pentru că ai o viață mai dificilă.

Sentimentele umane sunt văzute ca fragile și deci refuzate.

Tu zen să fii, măi frate! Că de nu, riști să-ți fie judecată
și haina de pe tine. Forțarea celuiilalt să fie și să gândească
pozitiv, este toxicitate pozitivă.

Schimbarea nu vine doar din scâfârlie,

ci din omenie.

E nevoie de conexiune inimă-minte doar pentru a avea
un moment de conștientizare a unui fapt, obicei sau strategie
pe care o ai și o faci tu, darămite pentru a produce o schim-
bare permanentă la nivel de conștient. E nevoie de întreaga
ta făptură, întreaga-ți ființă ca să instaleze o nouă simțire, un
nou fel de-a fi, de a înțelege și relaționa.

Câte-un guru se trezește la fiecare cinci minute să-mi
reamintească mie să am mintea setată pe pozitiv că, cică, o
să-mi vină înapoi multiplu, înzecit.

E de plâns, nu de râs!

Prietene, a-ți controla gândurile duce la nebunie.

Nu poți să-ți transformi viața într-o veșnică învinovățire

pentru fiecare cuvânt, fiecare gând negativ pe care l-ai avut.
Este cât se poate de normal să avem gânduri neplăcute și
negative, dar ele trebuie să aibă un culoar de liberă trecere,
ca să plece, altfel rămânem blocați de ele și viața va fi și mai
complicată.

Gândurile provin din evenimentele vieții, din socializare,
din împliniri, din reușite și deopotrivă din nereușite. A te
lupta cu ele, este nebunie.

Oamenii practică meditații și urmează fel de fel de
cursuri, seminarii și webinarii și cine mai știe câte, ca să scape
de gânduri și fac asta de milenii, fără prea mare rezultat.

Aș zice că e nebunie să nu vezi că metoda ta nu aduce
înnoire, veselie, bucurie, liniștire.

Și dacă de milenii oamenii nu au soluții rapide și durabile,
să vii cu un citat

este cel puțin un rahat,

dacă nu, chiar un păcat.

Gândurile apăsătoare au nevoie de ascultare, de accep-
tare chiar. Nu te poți bate cu cineva fără să te murdărești.

Așadar, dacă-ți vin o sumedenie de gânduri, fă-ți un bine
dă-le glas, ca să-ți fie pace în scâfârlie.

Iar de nu poți și ești admonestat de un tânăr citat,

fă-ți pe plac

și fă-te plecat,

sau dă-i un alt citat,

ca să fii tu cel recitat.

Gândește cum îți poștește

Și inima ți-o liniștește

Oglindirea

Citește-te pe tine nu pe alții!

Asta sună a invitație la a judeca mai puțin.

Omul, oricum, cât trăiește încearcă să-și formeze o părere, o opinie despre ceilalți, ca să-i poată înțelege și astfel să relaționeze cu ei.

Și atunci vine întrebarea: cum facem să nu mai judecăm?

Îi vedem pe ceilalți prin prisma ochilor nostri. Ce interpretare reușim să dăm evenimentelor noastre, formează felul nostru de a vedea lumea exterioară. Ceea ce înseamnă că fiecare îi vede pe ceilalți prin luneta propriilor sale rezultate.

În psihologia de specialitate se spune că percepția noastră asupra lucrurilor, oamenilor și a vieții per ansamblu, este o reflecție a ceea ce am reușit să înțelegem din experiențele noastre.

Cu alte cuvinte, noi îi percepem pe ceilalți prin prisma a ceea ce am devenit prin parcurgerea experiențelor vieții. Suntem deci expresia fidelă a convingerilor noastre personale și fiecare îl înțelege pe celălalt în funcție de percepția personală.

Da! Percepția celui alt este o reflecție a convingerilor construite de tine ca urmare a evenimentelor vieții. Aceasta duce la explicarea judecăților umane prin prisma capacității de înțelegere a propriilor tale experiențe de viață.

Odată ce știi asta, vei fi mai înclinat să renunți la judecat

pentru că vei realiza că pe tine te faci cel catalogat

și că pe tine te-ai afișat și în public tu te-ai rușinat.

Și totuși cum oprim ciclul acestui obicei necurat?

Pentru că exteriorul este de fapt interiorul, apelăm la noi înșine și la obiceiurile pe care le practicăm față de noi înșine. Dacă obișnuiești să te porți aspru, dur și să te judeci pe tine însuși, să-ți atribui anumite caracteristici murdare, atunci fii sigur că la fel vei face și cu ceilalți, pentru ca asta este lumea pe care tu ți-o formezi și cu care relaționezi.

Nu ar fi mai bine dacă ți-ai vorbi elevat?

Nu ar fi mai bine dacă te-ai stima, onora și respecta?

Nu ar fi mai bine dacă ți-ai forma un obicei care să te ducă spre un alt rezultat, atunci când relaționezi cu cei pe care cândva tu i-ai judecat?

Fii bun cu tine ca să fii bun și cu mine!

Ia aminte ce semințe sădești în tine

Pentru că aidoma vei fi și cu mine.

Suflete răscolite

Simți că ești turbat?
parcă totul de sub control ți-a scăpat,
oarecum exasperat
de emoții exagerat,
în gânduri obsedat.

Dacă este adevărat,
află că te-ai îmbolnăvit,
de minte ești mințit,
tulbure este tot ce ai simțit.
Într- adevăr, tu te-ai smintit.

Tot mai multe cazuri de îmbolnăviri de minte auzim.

Parcă a venit așa, ca din senin,
un diagnostic psihic nemilos
pentru vecinul de mai jos.

Termeni înfricoșători fac inimi să tresară: schizofrenie,
depresie, bipolaritate, autism și o serie de tulburări de minte,
alese și culese dintr-un catalog de un psihiatru zelos.

Sunetul acestor termeni fac timpul să staționeze.

Omul este pe pioniere,
nu mai știe cum să reacționeze.

Șocul este prea mare pentru omul în cauză și astfel el
neagă, crezând că așa fentează diagnosticul cel nemilos.

A fi bolnav de minte înseamnă că vocea ta nu mai
contează, că orice ai face, tu nu ești și nu însemni nimic
pentru nimeni, iar ceea ce vrei a face nu va valora nimic,

pentru că ești însemnat de un medic.

Începi să te simți infim mai mic,
chiar derizoriu, un nimic
și chiar de vrei să-ți iei viața de la mic
tot n-o să poți, fiindcă ești micit
de un diagnostic nefericit.

Emblema pusă pe un om îi va limita succesul. De fapt
el nu va putea trece această barieră deoarece nu degeaba se
numește etichetă. Aceste stigmatizări înfurie omul și mai
mult, îngrădindu-l, astfel îl transformă într-un monstru de
temut.

Păi cum să nu te înfurii când ți se stigmatizează cel mai
neînsemnat cuvânt.

Cum să nu te-nfurii când tu te crezi deșteptul lumii
și ei, cu o șampilă,
au încuiat a ta lumină
și te-au obligat să te conformezi
ca o pastilă să îngurgitezi.

Urmează ca omul în cauză să-și găsească o oază în care
să-și trateze mintea cea tulbure, iar dacă mediul, societatea,
nu veghează spre a-i oferi sprijin în momente de declin
emoțional, atunci omul respectiv va fi o problemă pentru
întreaga comunitate.

Ceea ce facem pentru cei din jurul nostru se va răsfrânge
la un moment dat asupra noastră.

Nu putem trăi veșnic nepăsători
dacă în vecini se urlă și se strigă de cu zori.

Ce-ți fac ție îmi fac mie. În final, nu trăim pentru noi, ci
pentru a face ceva pe lumea asta, pentru cei din jurul nostru,
pentru un șef oarecare care să ne răsplătească cu un galben.

Ceea ce-mi faci mie, îți vine ție înapoi înzecit.

Cu adevărat trăim pentru a-l face pe altul fericit,

Chiar și fericirea clientului tău îți aduce un venit înmulțit.

Așadar a le face viața mai ușoară celor ce au mintea
tulbure înseamnă să ne facem nouă un bine.

În fond și la urma urmei, aceste tulburări atât de populare,
sunt probleme ale unor suflete răscolite, devenite astfel
datorită unor traume din trecut.

**Așa că fii cu compasiune când în drumul tău treci pe
lângă un om etichetat
ca fiind neînsemnat!**

Etichetarea

Etichetarea este acea convingere că tu-l cunoști pe cel etichetat. Practic ești sigur că respectivul este așa cum îl consideri tu. Chiar te crezi bun la psihologie. Ai devenit mare psiholog. Faci analize și interpretări psihologice. Ești convins de măiestria ta și nimeni nu te-ntrece. Sigur ți-ai clădit încrederea de sine pe acest fundament. Ai și o doză de mândrie gândindu-te că tu știi cum sunt oamenii. Te chiar fălești în sinea ta. Inteligent te crezi, nu-ți mai ajunge nimeni la nas pentru că te simți precum împăratul privind în jos la gloata de tine etichetată ca nefiind de nivelul tău, de buna ta purtare, de bunele tale maniere. Dar asta nu-i nici măcar o dovadă de inteligență, e o banală comparare între tine și restul.

Nu-ți mai încapi în piele de bine ce te simți că i-ai înțeles pe deplin și că cunoști ce zace înlăuntrul celor pe care i-ai „ginit” cu-ai tăi ochi goi.

Nu mai ai nevoie de sfaturi.

Inteligența-ți dă prin laturi și de fală nu te mai saturi, pentru că tu crezi în etichetări.

Majoritatea dintre noi suntem la un moment al vieții sub rafalele acestor etichetări. Problema cea spinoasă este când aceste etichetări vin din partea celor în care avem încredere. Pentru că dacă îl crezi, dacă ai încredere în acea persoană și judecata este aspră, atunci tu te vei vedea aidoma și nu vei mai zbura altu' deasupra acelei credințe.

Se numesc etichetări deoarece te pun într-o ramă, te îngrădește într-un cadru și dacă crezi etichetarea atribuită, vei deveni ca o pasăre într-o colivie care nu mai știe să zboare. Etichetarea este acea înrămare a credințelor unei persoane într-o serie de limitări menite să-ți taie aripile, să te țină tintuit la sol.

Din pacate chiar și părinții noștri încă mai folosesc aceste

obiceiuri ca mijloace de motivare:

— Leneșule! Mișcă-te odată și fă-ți curat în cameră!

În acest exemplu, tânărul începe să creadă că este leneș și de aceea nu și-a făcut patul. Dar motivele pentru care patul lui este așa cum este, sunt infinite. Poate la nivel de subconștient, unde se petrec mai toate, dorește să atragă atenția asupra sa. Poate are un sentiment neîmplinit și are o strategie de a-și umple acel gol prin diverse metode deranjante pentru celălalt. Poate că vrea atenție fiindcă că se simte neglijat. Poți să-l cerți și să-l etichetezi din nou cu o altă etichetă nemiloasă, sau poți să-i acorzi un răgaz să-și verse sufletul.

Care dintre cele două metode crezi că va contribui cu un aport de calitate în relația cu semenul, cu aproapele tău?

Exact! Ai înțeles.

Și atunci cum poți să pretinzi că ai dibuit ceea ce nimeni nu a bănuț cum e să fi rănit de un cuvânt bine definit.

Noi și pe Dumnezeu de l-am prinde, l-am judeca, eticheta și înrăma într-o serie de cuvinte menite să dea limite. Unii chiar o fac dându-i un nume, fără a ști că numele îl va defini ca fiind într-un anume fel, astfel limitându-l.

Dacă este să ne rugăm la un zeu anume, atunci el/ea ar trebui să fie nemărginit/ă, dar noi vrem să-l atingem, să-l descoasem, să-l pătrundem, pentru că ne credem inteligenți cu ale noastre neprețuite etichetări, astfel umanizându-l.

Când etichetăm pe altul, nu facem nimic altceva decât să arătăm cât de infatuați suntem. Etichetarea celui alt se face prin capacitatea de percepere a experiențelor personale. Ceea ce percepem cu mintea noastră este ceea ce proiectăm asupra mediului înconjurător fiindcă așa suntem noi.

Cu alte cuvinte, te știu în funcție de cum mă percep pe mine însumi.

**Și atunci dacă tu tot timpul te-ai înșelat,
cum ai mai putea oare să mă faci pe mine înrămat?**